

ραία μὰ μὲ μιὰ ἐπιφύλαξη πάντα. Τὸ μοτίβο του χαρακτηριστικὸ καὶ βαθύ, μὰ οἱ μουσικὲς του φράσεις σὰν ἀσυμπλήρωτες καὶ κομμένες. Ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε ἀκόμα πὼς ἐνῶ στὴ «Λήθη», τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ ἀνάγλυφο τοῦ Μαβίλη, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα σκεδὸν ρωμαϊκὸ, ἤρε ἓνα μοτίβο τόσο σύμφωνο μὲ τὴ λαθασμένη πάντα ἀντίληψη ποὺ ἔχουν γιὰ τὴ λαϊκὴ, γιὰ τὴν ἐθνικὴ μουσικὴ μας, στὴ μελοποίηση τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν εἶναι περισσότερο ξένος. Ἄν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ νοιώθει βαθεῖα τὴ ρωμαϊκὴ ψυχὴ μὲ ὅλο τὸ πλάτος τῆς καὶ μὲ ὅλες τὶς μορφές τῆς ἀκούγοντας τὰ δημοτικὰ τραγούδια του μπορέσει νὰ πεῖ εὐσυνείδητα πὼς εἶναι ἀλήθεια τέτοια, τότε δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ χειροκροτήσουμε καὶ μεῖς.

Ὅ,τι καὶ νᾶναι, ὁ Καλομοίρης ὡς ἀρχηγός, ὡς πρωτεργάτης μιᾶς Ἰδέας, ἐνὸς ἀγῶνα, μιᾶς εὐγενικῆς καὶ μεγάλης προσπάθειας πρέπει νὰ στέκει πολὺ ψηλὰ στὴ συνείδηση τοῦ κάθε ποὺ νοιώθει τὸ Καλὸ καὶ τὸ περισσότερο ποὺ ἐργάζεται γιὰ τὴν τέχνη στὸν τόπο μας. Ἄν εἶπαμε κάτι, αὐτὸ δὲν ἔγινε ἀπὸ φόβο πὼς οἱ πολλοὶ ἔπαινοι καὶ οἱ ἐνθουσιασμοὶ θὰ τὸν κάνουν νὰ πιστέψει πὼς ἔφτασε ἀλήθεια στὸ σημεῖο ποὺ θέλει καὶ ποὺ προσμένουμε καὶ μεῖς. Ὁ Καλομοίρης εἶναι ἀληθινὸς καλλιτέχνης, μὲ ἀληθινὴ ἐμπνευση καὶ μὲ ἀληθινὴ συναίστηση τοῦ προορισμοῦ του, ὥστε κάθε τέτοιος φόβος νὰ φεύγει. Ἄν εἶπαμε κάτι τὸ κάναμε ἀπὸ μιὰν ὑποχρέωση.

Μὲ τὴν ἐχτέλεση τοῦ Zigeuner — Weisec του Sarasate ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Ζίφου καὶ δυὸ ὠδικῶν ἔργων (τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἡ «Τσιγγάνικη Ζωή» τοῦ Schumann, τὸ μοναδικὸ αὐτὸ τραγούδι γιὰ τὸ ὅποιο καὶ ἄλλη φορὰ γράψαμε στὸ «Νουμά») ἀπὸ τὴ μιχτὴ χορωδία τῆς κ. Λότνερ, ἐτελείωσεν ἡ συναυλία. Στὸ τέλος ἔψαλαν καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Ἀρσακείου μὲ ἀρκετὴ χάρη ἂν καὶ πολὺ στενοχωρημένες ποὺ βρίσκονταν πάνω σὲ σκηνή, στόχοι τῶν ἀπληστων ματιῶν! Καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη ξιποψη ἡ συναυλία ἐπέτυχε. Καὶ μὲ μιὰν ἐσπερίδα ποὺ δίνεται στὸ Δημοτικὸ ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Βασίλισσας καὶ μὲ σκοπὸ πατριωτικὸ δὲν ἐπερίμενε κανένας βέβαια καὶ ἀλλοιῶς.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

— Τὴν περασμένη Δευτέρα τὸ δειλινὸ μᾶς διάβασε στὸ θέατρο Κυβέλης ὁ Ποριώτης τῇ «Ροδόπη» του. Ὁ Ποριώτης παραλλάζοντας τεχνικὰ ἓνα γνωσιότατο δημοτικὸ θρύλο καὶ δουλεύοντας Ποριώτικα, δηλ. καλοσυνείδητα, σκάρωσε μιὰ πρῶτης γραμμῆς τραγωδία, ποὺ θὰ κάμει βαθιὰ ἐντύπωση ὅτα σὲ λίγο παιχτεῖ ἀπὸ τὸ θίασο τῆς κ. Κυβέλης. Ὅσοι τὴν ἀκούσαμε τοῦ σφίξαμε γκαρδιακὰ τὸ χέρι γιὰ τὴ μεγάλῃ ἐπιτυχία του.

© Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ Μυρτιώτισσα δημοσίεψε στὰ τελευταῖα «Παναθηναία» τρία καινούρια τραγουδάκια. Ξανατυπώνουμε δὲ ἓνα ἀπ' αὐτά, τὸ πιὸ ὁμορφο, κατὰ τὴ γνώμη μας :

Μηδὲ ὁ πόνος μου δὲ σὲ κρατᾷ
μηδὲ πιά τὰ δάκρυά μου,
κάθε μέρα φεύγεις μακριὰ
κι ὅλο πιὸ μακριὰ μου.

Τυλιγμένος μὲς στὴ συγνεφία
καὶ στὴν καταχνιάν, ἀλοιὰ μου,
δὲ σὲ ξεχωρίζει καθαρά
ἡ θαμπὴ ματιά μου.

Κι ἂν χαθεῖς γιὰ μὲ παντοτεινά,
θλιβερὲ Ἐρωτά μου,
πάνε τῆς ψυχῆς μου τὰ φτερά,
πάει καὶ τὸ χρυσάφι τῆς καρδιάς μου.

— Στὴν «Πατρίδα» τῆς Τετράδης ὁ Ματσούκας δημοσίεψε τὸ ἀκόλουθο ποίημα, μὲ τὸν τίτλο «Ὁργὴ Θεοῦ».

Δικαιοσύνη ξένου δὲν προσμένουμε
Κ' ἐκδίκηση ἀπ' ἄλλου δὲν καρτεροῦμε,
Μονάχοι μας τὸ αἷμα ποὺ μᾶς ἤπιατε,
Χίλις φορές καὶ μεῖς θὰ σᾶς τὸ πιούμε.

Παλληκαρίσια, ἀντρίκια, ὄχι ἄτιμα,
Ὅχι παιδιὰ, γυναῖκες, γέρους, ὄχι·
Σὲ λύκους σὲ θρασίμια, ἀγριοτσάκαλα,
Τὸ χέρι μας θὰ πέση μὲ τὸ βρόχι.

Ὁργὴ Θεοῦ λαμπάδιασε καὶ φούντωσε
Θεοῦ Δικαιοσύνη καὶ προφτάνει,
Μετανοιωμένους ὅλους κι' ἀμενάνοιωτους,
Θὰ σᾶς ρουφήξῃ πύρινο ποτάμι.

“ΜΟΥΣΙΚΗ,”

13—15 Στοὰ Ἀρσακείου 13—15. — Ἀθήναι

Ὅλη ἡ κλασσικὴ μουσικὴ.

Ὅλα τὰ νεώτερα succès.

Ὅλα τὰ τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ ἐμβατήρια.

Γ. Αμπελέρ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Θ. Σακελλαρίδου ΕΛΛ ΔΟΞΑ

Σπ. Σαμάρα ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

Μ. Καλομοίρη ΕΜΠΡΟΣ

Ι. Κάισαρη ΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Ὁ Ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσικὴ» χάρις εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ χαρακτηριστικοῦ του τμήματος ἀναλαμβάνει τὴν ἔκδοσιν μουσικῶν τεμαχίων καὶ διὰ λογαριασμὸν τρίτων εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.